



ΜΙΓΥΜΝΗ πετάχθηκεν από την κλίνη της. Διέτρεξεν ώσάν τρελλή τὸ μεταξύ τῆς ἐξωθύρας καὶ τοῦ δωματίου τῆς διάστημα νὰ τὸν προ-
ρῥάσῃ. "Ὁχι νὰ τὸν στα-
ματήσῃ. Μόνον νὰ τὸν κυτ-
τάξῃ μιὰ στο φῶς τοῦ φα-

ναριού, ποῦ ἦτο ἐξ' ἀπὸ τὴν θύραν των, νὰ ἰδῇ τὴν ἐκφρασιν τῆς φυσιογνωμίας του.

"Ἐτρεξε μὲ λυτὰ μαλλιά, μὲ μόνον τὸ λευ-
κὸν τῆς ὑποκάμισον, μὲ γυμνὰ πόδια πάνω εἰς τὰ μάρμαρα. Ὁρμησε στὸ γραφεῖόν του ποῦ ἐμε-
σιλαβούσε μεταξύ τοῦ δρόμου καὶ τοῦ δωματίου τῆς, μὰ ἐκεῖ... τῆς ἔκοψαν τὰ γόνατα, τὸ θάρος καὶ τὴν δύναμιν τὰ σφιχτοσφαιλισμένα ἐξώφυλλα τῶν παραθύρων.

"Ἄν ἄνοιγε, θὰ ἤκουαν καὶ ἄλλοι. Καὶ αὐτὸ δὲν τῷ θελε.

Καὶ ἔμεινεν ἐκεῖ μετὰ τὸ κλείσιμον τῆς μαύ-
ρης ἐξωθύρας, πεσμένη μὲ τὸ πρόσωπο στὸ πά-
τωμα. Τὰ δάκρυα τῆς ἔβρεχαν πολὺ περισσότε-
ρον τὴν ἄμωρη ψυχὴ τῆς ἢ τὸ πρόσωπον...

Τὴν ἐπνιγεν ὁ πόνος τῆς φρικτῆς ἀπο-
κλύψεως: Καρδιά δὲν εἶχεν ὁ σκληρὸς ἐκεῖνος ἄνθρωπος, ποῦ τὴν περιφρονούσεν, ἀφοῦ προτῆτερα τὴν εἶχε πείσει ἀγία τὴν ἄπειρη ἀγάπῃ του νὰ παραιτήσῃ σπῖτι καὶ οἰκογένεια καὶ φίλους καὶ ὄνειρα καὶ πόθους, καὶ νὰ συνδεθῇ μαζὶ του, μὲ τὴν βεβαιό-
τητα πῶς θ' ἀνοιῶθε καὶ αὐτὸς τὸν ἔρωτά της ἀφοῦ ἐκείνη ἐθυσίαρε γι' αὐτὸν ὁλόκληρον τὴ μέλλον τῆς.

Ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ἐφευγε τὴν ὥρα ἐ-
κκίνησιν ἀπὸ τὸ πλῆθος μὲ τὴν μεγαλει-
τητα ἀπάθειαν καὶ ἀδιαφορίαν καὶ οὔτε καὶ ἐκχέπτετο ὅτι δηλητηριάζει ἔτσι ἕνα πλά-
σμα, πῶς γεννᾷ μιὰ ἀγανάκτησι ἀγρίαν, ὅτι σκιάπτει λάκκο δυστυχίας μιᾶς ζωῆς.

Τί πρὸς αὐτόν;

Ἀρκεῖ ἡ κοινωνία ποῦ ὑποβαστάζει τὸ
μεγάλον δράμα καὶ τὰς πράξεις του, τιμῶσα
τούς εὐτολυμότερους ἥρωας.

Ποῦς ἔρει τὴν στιγμὴν αὐτὴν πῶς θὰ
γέλῃ ἀπ' ὅλους δυνατώτερα τῆς ὁμορφῆς
του συντροφικῆς, ἐξαιρῶν τὸ κατόρθωμά του!

Τίς οἶδε πῶσα κολαφίσματα γενναῖα καὶ
ὕψωσης ὤμων περιφρονητικαὶ καὶ πλατεῖς
χειλέων γέλωτες ἀντηχοῦν εἰς βάρος τῆς
στῆν μπιραρία...

— Τὴν ξεφορτώθηκα! Ἀπλούστχτα! ...

— Περαιστικό κακό... Ἄλλη καλλι-

τερη... τοῦ εὐχόνται οἱ ὅμοιοί του. Καὶ
ἡ εὐωχία κορυφούται, καὶ οἱ ἀστεῖσμοι διπλα-
σιάζονται, καὶ οἱ ὑπαινιγμοὶ ὁμοίων γεγονότων
καὶ ἐπεισοδίων μὲς ὅτῃν αἰθούσαν διασταυ-
ροῦνται ἀφελέστατα...

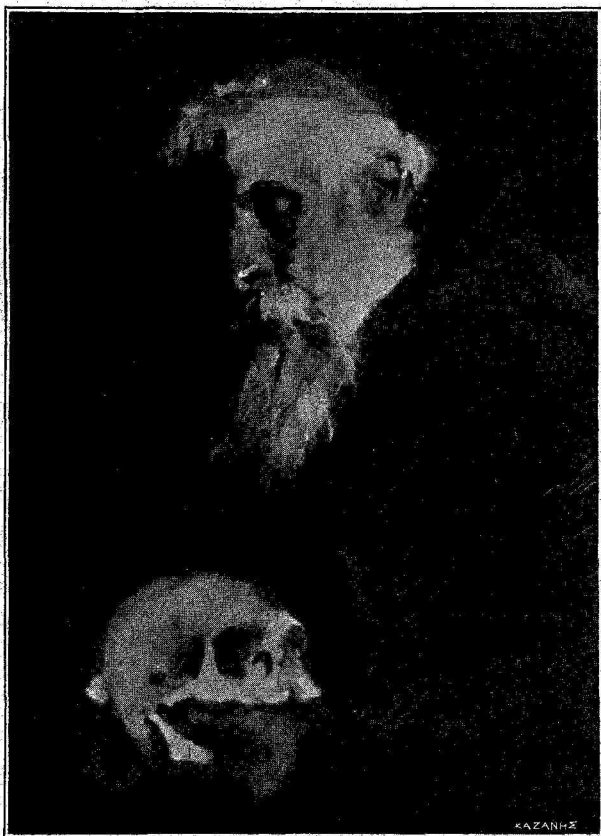
Τίποτε τὸ ἔκτροπον. Κοινωνικὴ καὶ αὐτὸ συν-
θήκη. Ποῖος τὸ ἐχαρκτήρισεν ἀδίκημα; Ἄν
δὲν θὰ ἦνε βλάξ, θὰ ἦναι ἀφρευκτα τρελλός!

Στὰς δωδεκα θὰ ἐπιστρέψῃ ἴσως εἰς τὸ σπῖτι,
σιγοτραγουδῶν τὸ εὐμορφὴ τῆς ἐποχῆς τραγοῦδι·
θὰ πάγῃ κατ' εὐθείαν στὸ κρεβάτι του, δίχως
ἐνόχλησιν. Ἐνῶ στὸ ἄλλο πάτωμα ὁ ἀργοκινή-
ται ἕνα σῶμα καταγῆς ὡς πτώμα...

Πλησιάζει μεσονύκτιον· μὰ ἐκείνη οὔτε σκέ-
πτεται νὰ κοιμηθῇ. Ἄν εἶχε ὀλίγο δηλητήριο
σωματικό, θὰ σταματοῦσε τοῦ ἀγρίου ἡθικοῦ
δηλητηρίου τὴν ἐνέργειαν.

Πικρογελᾷ ὥσθ ἀντικρύζει κάθε ἀντικείμενον
κομψὸ ἢ χρήσιμον, ποῦ ἐμάζευσεν ἐκεῖνος γύρω
τῆς...

Τί τῷ θελε;



Σ. Βικάτου.

Ματαιούτης.

Μπορουν αὐτὰ νὰ δώσουν ὅ,τι τῆς ἀφῆρεσε ;
Θέλει ἀέρα. Θέλει ν' ἀναπνεύσῃ· πνίγεται
μέσα στὴν ἡρεμίαν τῶν ἀψύχων. Θέλει ἔτσι, ὅ-
πως εἶνε, νάβγῃ ἔξω εἰς τὸν δρόμον καὶ νὰ τρέξῃ
νὰ τὸν εὖρῃ· ν' ἀντικρύσῃ τὴν μορφήν του εὖ-
θυμῃ· καί· θέλει νὰ τὸν ἰδῇ ἀντίκρυ τῆς παιδρὸν,
πειὸ ἀδιάφορον· θέλει νὰ τὸν συλλάβῃ μεθυσμέ-
νον ἀπὸ τὴν χαράν, διότι τὴν παρήτησε, 'περὶ-
φανον γιὰ τὸ κατόρθωμά του κι' εὐχαριστημένον.

Καὶ τότε μόνον νὰ ξεκαρδιθῇ κι' αὐτὴ καὶ
νὰ ροφήσῃ δύναμιν νὰ τὸν μισήσῃ καὶ νὰ χωρι-
σθῇ, νὰ φύγῃ μὲ ἱκανοποίησιν ἀπὸ κοντὰ του.

Αὐτὸ γυρεύει.

Δὲν τὸν θέλει πλέον μὲ κλειστὸν τὸ στόμα,
λυπημένον, θυμωμένον ἐξ αἰτίας τῆς. Θέλει ἐκ
μέρους του γενναίαν περιφρόνησιν γιὰ ν' ἀνανήψῃ
κι' ἡ δικὴ τῆς ἡ ψυχὴ καὶ νὰ τὸν περιφρονήσῃ
μιὰ γιὰ πάντα. Ἀποπλίζεται μὲ μόνην τὴν ιδέαν
πῶς θὰ λυπηθῇ ἐκεῖνος, ποῦ μπουρεῖ ἴσως νὰ με-
τανοιώσῃ δι' ὅσα ἔκαμε.

Κι' ἀποφασίζει μιὰ νὰ φύγῃ, δίχως νὰ ξανα-
γυρίσῃ ὀπίσω· νάβγῃ, νὰ ζητήσῃ μόνη τῆς αὐ-
τὸν τὸν θάνατον, ποῦ τὸν διψᾷ τὸ δόλιο σῶμά
τῆς, τὸ σῶμα ποῦ δὲν ἤμπορεῖ νὰ συγκρατήσῃ
τὴν δυστυχισμένην τῆς ψυχὴν.

Καὶ συλλογίζεται — ὦ βλακεία ! — πῶς εἶνε
γυναῖκα. Ποῦ θὰ πάγῃ μοναχὴ ; Τί θὰ τῆς
ψιθυρίσουν γύρω τῆς οἱ βλακες, ποῦ θὰ ἀντι-
κρύσῃ ; Ὁ ἄλγος ἔρχετο γὰρ τὸ θάρος ἕως τέλος νὰ
γυρίσῃ ὅλας τὰς Ἀθήνας, ἕως ὅτου νὰ τὴν εὕρῃ ;
Κι' ἂν δὲν τὸν εὕρῃ πούθενά ;

Ἰσχυρὸς τοῦ σώματός τῆς τιναγμὸς ἀπὸ τὸ
ρίγος τὴν ἐνθυμίζει ὅτι εἶνε μὲ τὸ ὑποκάμισον.
Τρέχει ὀπίσω εἰς τὰ νύχια νὰ ἐπιστρέψῃ στὸ δω-
μάτιόν τῆς, νὰ ἐνδυθῇ καὶ νάβγῃ ἔξω... ἢ νὰ
μείνῃ ἀγρυπνῇ, στὸν καναπέ, νὰ ἀναμείνῃ τὴν
ἐπιστροφὴν του. Θέλει νὰ ἀντικρύσῃ παλιν τὴν
χλωμὴν μορφήν του. Θᾶναι ἄρα γε χαρούμενος,
παιδρὸς ;

Μὰ μόλις πλησιάζει τὸ κομψὸν τῆς τουαλέ-
τας τῆς τραπέζι, λύνονται τὰ γόνατά τῆς. Τὸ
ὠρολόγι δείχνει μίαν μετὰ τὸ μεσονύκτιον !

Τὴν ἴδια ὥρα ἕνας κρότος ἀπὸ τὸ ἐπάνω πά-
τωμα τὴν πείθει πῶς καὶ ἐκεῖνος εἶχεν ἐπιστρέ-
ψῃ καὶ ἦτο στὸ δωμάτιόν του.

— Δὲν τὸν εἶχε νοιώσει, ὅταν ἦλθε.

Καὶ τὸ πείσμα του αὐτὸ — ὅτι ἐγύρισε καὶ
δὲν ἐπῆγε νὰ τὴν συναντήσῃ ἀμέσως — τὴν
ὥπλισε μὲ δύναμιν γιὰ νὰ γελάσῃ καὶ νὰ ψιθυ-
ρίσῃ μέσα στὴν σιγὴν τοῦ δωματίου τῆς, ἐμπρὸς
εἰς τὴν τρεμουλιασμένην φλόγα τοῦ μικροῦ τῆς
κανδηλιοῦ :

«Νὰ ἡ γυναῖκα : φλόγα κανδηλήθρας, τόση
δὰ μικροῦτσικη, ποῦ φέγγει μιὰ βραδυὰ μο-
νάχα ! Ἀγωνίζεται μὲ καθὲ τρόπον νὰ φωτίσῃ
ἐκτασιν μεγαλειτέραν ἀπὸ τὸ στενὸν δωμάτιον
τοῦ ὕπνου· δοκιμάζει χίλιους τρόπους· ἀδίκαια !
ὅλα χαμένα ! Αὔριον θὰ πεταχθῇ κι' αὐτὴ ὅ-

πως τὸ μαυρισμένον φυτιλάκι τῆς προηγουμένης
νύκτας καὶ θὰ κάψῃ ἄλλο νὰ φωτίσῃ ἕνα ἀν-
θρώπον . . . κοιμώμενον.

«Λυώνει τὸ φυτιλάκι εἰς μάτην. Ὅταν ξε-
ψυχᾷ αὐτό, ἐκεῖνος θὰ βλέπῃ ὄνειρα· κι' ὅταν
ξυπνήσῃ τὸ πρωὶ καὶ ἰδῇ σβυσμένην τὴν ὠραίαν
φλόγα, δὲν θὰ τὴν χρειάζεται καὶ δὲν θ' ἀνησυ-
χῇ. Ἔως τὴν ἄλλην νύκτα λησμονήθηκεν
αὐτὴ· κι' ἡ δευτέρη θαρρεῖ καὶ καίει νὰ φωτίσῃ
ὅχι τὸν κοιμώμενον, ἀλλὰ τὴν χθεσινὴν, τὴν
πεθαμμένην φλόγα...»

Μὲ τὴν ἀπεγνωσμένην αὐτὴν σκίψιν, ἔπασεν
ἐπάνω στὸ κρεβάτι τῆς. Ἡ ἀτονία, ἡ διπλὴ
ἐξάντλησις — τοῦ σώματος καὶ τῆς ψυχῆς — κα-
ταβάλλει τὴν ματαίαν τῆς ἀντίστασιν. Κλείουν
τὰ μάτια τῆς καὶ ἡ γλυκεῖα τοῦ ὕπνου νάρκη
παρालύει ὅλον ἐν τὰ μέλη τῆς.

Αἰφνης τῆς φαίνεται ὅτι ἀκούει κτύπημα στὴν
θύραν τῆς δειλῆς. Ἀποπειράται νὰ ἀποτινάξῃ
τὸν βαρύν τῆς λήθαργον καὶ ν' ἀπαντήσῃ· ἀλλ'
εἰς μάτην. Ἀντιλαμβάνεται στὸν ὕπνον τῆς ὅτι
ἀνοίγει σιγανὰ ἡ θύρα καὶ μίαν σκιὰ δειλὴ, συν-
εσταλμένη προχωρεῖ πλησίον τῆς. Ἀδυνατεῖ ἐν
τούτοις νὰ ἀνείξῃ τὰ βαρεῖά τῆς βλέφαρα. Ὁ
ὕπνος τὴν αἰχμαλωτίζει πάλιν· χάνει κάθε αἰ-
σθησιν.

Ἐκεῖνος προχωρεῖ σιγὰ· τὴν πλησιάζει. Κύ-
πτει ἐπάνω ἀπ' τὸ καστανὸ κεφάλι τῆς· τῇ μει-
διᾷ μὲ θλίψιν, ἀλλὰ καὶ μὲ περιπάθειαν θερμὴν.
Συντετριμμένος, κλίνει ἀθροῦτως τὸν κορμὸν,
γυνατίζει πρὸ τῆς κλίνης τῆς καὶ σύρων ἐλαφρὰ
τὰς χεῖρας τῆς ἀγαπημένης γυναικὸς ἔξω ἀπ' τὰ
κλινωσκαπέσματα, τὰς θλίβει ἀπαλώτατα, προς-
έχων μὴ ξυπνήσῃ. Καί, σιγὰ-σιγὰ, ἐνῶ τὰ μά-
τια του, ποῦ κατοπτρίζουν ὅλην τὴν μετάνοιαν
διὰ τὴν ἀπερίσκεπτον του συμπεριφορὰν, ζητοῦν
νὰ διεισδύσουν διὰ τῶν κλειστῶν βλεφάρων τῆς
καὶ ν' ἀντικρύσουν τὸν γλυκὸν ἐκεῖνον οὐρανὸν
τῆς καλωσύνης, ἡ ψυχὴ του ὑφίσταται ὅλον τὸν
ἰσχυρὸν μαγνητισμὸν τῆς ἀθωότητος· τῆς ὠμορ-
φῆς ἀδικημένης καὶ τὰ χεῖλη του τρέμοντα, συγ-
κεκνημένα, ἀλλὰ καὶ φλεγόμενα ἐξ ἔρωτος προσ-
κολλῶνται ἐπὶ τῶν συμπεπλεγμένων τῆς χειρῶν.

Ἡ χαρὰν τὸς εὖρεν ἐνωμένους ἀδιά-
σπαστα.

ΣΙΒΥΛΛΑ

